

Szép Ernő: Kis cikk a szeretetről

Egyszer egy privát ember otthon, magában, az asztalnál ülén, lekonyökölt jobbkarjára, öklére tette a fejét és eltűnődött maga felől meg a világ felől. Maga elé gondolta a világot: milyen rendesen, nyugodtan járnak, beszélnek, tesznek-vesznek az emberek, mintha mind éltek volna már egyszer és mindent kitanultak volna és most már mindennel tisztában lennének. Ijedten érezte a privát ember, hogy ő először él és elgondolta, milyen különös is az, hogy ő utánozza a többi embert, éppen úgy öltözködik ahogy ők, éppen úgy beszélget, éppen úgy vélekedik és éppen úgy érez mindent, mint a többi emberek. Elgondolta gondolkodásában, hogy az ő véleményei és érzései nem is az övéi, csak elmajmolta a többi emberektől. Mentegette magát maga előtt, hogy hát belecsöppenvén az előtte ismeretlen világba, s a többi ember közt nevelődvén, nem tehet róla, hogy olyan lett, mint mindenki. De értelme nem győzött csudálkozni és lelke nem győzött nyugtalankodni. A privát ember eltűnődött azon, milyen módon beszél és milyen módon bánik a többi emberekkel, akik közt az életét tölti. Elképzelvén magát a többi ember közt, rosszul érezte magát és mert végtelenül önző volt, jól szerette volna magát érezni. Válogatni kezdett azok között a megfoghatatlan holmik közt, amikkel a lelkét teliszedte volt

tapasztalatlanságában s amelyeket nehezebbre esett mindig magával hurcolni. Irigység... gyűlölet... harag... megvetés... utálat... Mindezek fárasztották, kikíváncsoltak a lelkéből, de a lelke fenekén ott volt a szeretet, az leülepedett, leragadt, hozzá nőtt a lelkéhez, szinte egy volt vele.

Ejnye, a lelkem meg a szeretet nagyon összeszűrték a leveket, legjobb lesz ez az érzés, a többit szórjuk ki, menjenek szélnek. Én tehát az embereket szeretem, gondolta magában a privát ember. Én hát jó leszek mindenkinek és nem erőlködök többet, hogy úgy érintkezzem az emberekkel, ahogy szokás ezen a világon, hanem mindent úgy mondok és úgy csinállok, ahogy diktálja a lelkem. Én most már csakugyan én leszek az én életem minden pillanata az én életem lesz. Hiszen csak egyszer élek. Először is minden embertársamat tegezni fogom, mert mindenkit szeretek, akit pedig szeretünk, annak úgy esik jól mondani: te. Nem fogom köszönetnek a kalapom fölemelni a fejemről, hiszen ennek semmi értelme nincs, hanem megölelem az ismerőst, akivel találkozom. Ha szép gyermeket látok az utcán, lehajlok, megcsókolom. Ha a méregtől ordító embert látok, nekiszaladok és megcsiklandozom a hónaalját.

Ha két ember összevész, közéjük állok és addig hízelgek nekik, míg kibékülnek egymással. Ha egy nőt találok a sétány padján, bánatos arccal nézvéen le a porba, mellé ülök és bemutatkozás nélkül megkérem, mondja meg, mi a baja, hátha meg tudom vigasztalni. Ha a vendéglőben éjjelkor egy férfi magában ül egy asztalnál és tekintete hazátlanul bolyong a többi asztalon, a mennyezeten, az ablakon, a sótartóba dugott fogpiszkálók sűrűjében, a szivarja hamuján és észreveszem, hogy sóhajtott, - az asztalához lépek, felajánlom neki, hogy melléülök, beszéljessünk, ne legyen egyedül. Minden idegenre, aki az arcomba néz, rámosolygok, hogy mosolyt lásson...

Még sok mindent végzett el így magában a privát ember és angyali derűvel orcáin, frissen dobogó szívvel, tündéri könnyűséggel lelkében ment el hazulról. Ahogy az utcára kiért, megpillantott egy urat, aki szórakozottan ment át a kocsíúton, a háta mögött pedig vadul túlkölt egy autó. A privát ember odaszaladt, félrerántotta az urat és gyöngéden szólott rá: Drága embertársam, miért nem vigyázol, mikor a kocsíúton mégy? Az úr összehúzta a két szemöldökét, egyet lépett hátra, végigmérte a privát embert és keményen rákiáltott: Hol őriztünk együtt disznót?